Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (όγδοο τμήμα)

της 23ης Ιανουαρίου 2020*

«Προδικαστική παραπομπή – Κοινωνική ασφάλιση – Διακινούμενοι εργαζόμενοι – Κανονισμός (ΕΚ) 883/2004 – Παροχές ανεργίας – Υπολογισμός – Μη λήψη υπόψη του τελευταίου μισθού που εισπράχθηκε στο κράτος μέλος κατοικίας – Υπερβολικά βραχεία περίοδος αναφοράς – Μισθός που εισπράχθηκε μετά τη λύση της σχέσεως εργασίας – Πρόσωπο που είχε προηγουμένως ασκήσει μισθωτή δραστηριότητα στην Ελβετία»

Στην υπόθεση C-29/19,

με αντικείμενο αίτηση προδικαστικής αποφάσεως δυνάμει του άρθρου 267 ΣΛΕΕ, που υπέβαλε το Bundessozialgericht (Ομοσπονδιακό Δικαστήριο διαφορών κοινωνικής ασφαλίσεως, Γερμανία) με απόφαση της 23ης Οκτωβρίου 2018, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 16 Ιανουαρίου 2019, στο πλαίσιο της δίκης

ZP

κατά

Bundesagentur für Arbeit,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (όγδοο τμήμα),

συγκείμενο από τους L. S. Rossi, πρόεδρο τμήματος, F. Biltgen (εισηγητή) και N. Wahl, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: P. Pikamäe

γραμματέας: A. Calot Escobar

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία,

λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που υπέβαλαν:

– ο ZP, εκπροσωπούμενος από τον M. Hanke, Rechtsanwalt,

– ο Bundesagentur für Arbeit, εκπροσωπούμενος από τον B. Klug,

– η Τσεχική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τους M. Smolek, J. Pavliš και J. Vláčil,

– η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εκπροσωπούμενη από τους M. Van Hoof και B.-R. Killmann,

κατόπιν της αποφάσεως που έλαβε, αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα, να εκδικάσει την υπόθεση χωρίς ανάπτυξη προτάσεων,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Η αίτηση προδικαστικής αποφάσεως αφορά την ερμηνεία του άρθρου 62, παράγραφοι 1 και 2, του κανονισμού (ΕΚ) 883/2004 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 29ης Απριλίου 2004, για τον συντονισμό των συστημάτων κοινωνικής ασφάλειας (ΕΕ 2004, L 166, σ. 1, και διορθωτικό ΕΕ 2004, L 200, σ. 1).

2 Η αίτηση αυτή υποβλήθηκε στο πλαίσιο ένδικης διαφοράς μεταξύ του ZP και του Bundesagentur für Arbeit (Ομοσπονδιακού Οργανισμού Απασχολήσεως, Γερμανία, στο εξής: Οργανισμός) σχετικά με το ύψος των παροχών ανεργίας που ο τελευταίος αυτός οργανισμός χορήγησε στον ZP κατ' εφαρμογήν του εθνικού δικαίου.

Το νομικό πλαίσιο

Το δίκαιο της Ένωσης

Η Συμφωνία για την ελεύθερη κυκλοφορία των προσώπων

3 Το άρθρο 8 της Συμφωνίας για την ελεύθερη κυκλοφορία των προσώπων μεταξύ της Ευρωπαϊκής Κοινότητας και των κρατών μελών της, αφενός, και της Ελβετικής Συνομοσπονδίας, αφετέρου, η οποία υπογράφηκε στο Λουξεμβούργο στις 21 Ιουνίου 1999 (ΕΕ 2002, L 114, σ. 6, στο εξής: Συμφωνία ΕΚ-Ελβετίας), προβλέπει τα εξής:

«Τα συμβαλλόμενα μέρη ρυθμίζουν, σύμφωνα με το παράρτημα ΙΙ, τον συντονισμό των συστημάτων κοινωνικής ασφάλισης […]».

4 Κατά το άρθρο 1 του παραρτήματος ΙΙ της Συμφωνίας ΕΚ-Ελβετίας, όπως τροποποιήθηκε με την απόφαση 1/2012 της μεικτής επιτροπής που συστάθηκε βάσει της Συμφωνίας ΕΚ-Ελβετίας, της 31ης Μαρτίου 2012 (ΕΕ 2012, L 103, σ. 51):

«1. Τα συμβαλλόμενα μέρη συμφωνούν να εφαρμόζουν μεταξύ τους, όσον αφορά τον συντονισμό των συστημάτων κοινωνικής ασφάλισης, τις νομικές πράξεις της Ευρωπαϊκής Ένωσης στις οποίες γίνεται αναφορά στο τμήμα Α του παρόντος παραρτήματος και όπως αυτές τροποποιήθηκαν από το τμήμα Α του παρόντος παραρτήματος ή κανόνες ισοδύναμους με αυτές τις πράξεις.

2. Ο όρος "κράτος(-η) μέλος(-η)" που περιλαμβάνεται στις νομικές πράξεις που αναφέρονται στο τμήμα Α του παρόντος παραρτήματος θεωρείται ότι, πέραν των κρατών που καλύπτονται από τις σχετικές νομικές πράξεις της Ευρωπαϊκής Ένωσης, περιλαμβάνει και την Ελβετία.»

5 Το τμήμα Α του εν λόγω παραρτήματος ΙΙ παραπέμπει, μεταξύ άλλων, στον κανονισμό 883/2004.

Ο κανονισμός 883/2004

6 Οι αιτιολογικές σκέψεις 4, 32 και 45 του κανονισμού 883/2004 έχουν ως εξής:

«(4) Είναι ανάγκη να γίνουν σεβαστά τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά των εθνικών νομοθεσιών κοινωνικής ασφάλειας και να εκπονηθεί απλώς ένα σύστημα συντονισμού.

[…]

(32) Προκειμένου να τονωθεί η κινητικότητα των εργαζομένων, είναι ιδιαίτερα σκόπιμο να διευκολύνεται η αναζήτηση εργασίας στα διάφορα κράτη μέλη. Είναι, συνεπώς, αναγκαίο να εξασφαλισθεί στενότερος και αποτελεσματικότερος συντονισμός μεταξύ των συστημάτων ασφάλισης ανεργίας και των υπηρεσιών απασχόλησης όλων των κρατών μελών.

[…]

(45) Δεδομένου ότι ο στόχος της προβλεπόμενης δράσης, εν άλλοις, μέτρα συντονισμού προκειμένου να διασφαλίζεται ότι το δικαίωμα ελεύθερης κυκλοφορίας προσώπων μπορεί να ασκείται αποτελεσματικά, δεν μπορεί να επιτευχθεί επαρκώς από τα κράτη μέλη και δύναται, συνεπώς, λόγω του μεγέθους και των αποτελεσμάτων της εν λόγω δράσης, να επιτευχθεί καλύτερα σε κοινοτικό επίπεδο, η Κοινότητα μπορεί να λάβει μέτρα σύμφωνα με την αρχή της επικουρικότητας, η οποία ορίζεται στο άρθρο 5 της συνθήκης. Σύμφωνα με την αρχή της αναλογικότητας, η οποία ορίζεται επίσης στο εν λόγω άρθρο, ο παρών κανονισμός δεν υπερβαίνει τα αναγκαία όρια για την επίτευξη του στόχου αυτού.»

7 Κατά το άρθρο 2, παράγραφος 1, του ως άνω κανονισμού:

«Ο παρών κανονισμός εφαρμόζεται στους υπηκόους κράτους μέλους, τους ανιθαγενείς και τους πρόσφυγες που κατοικούν σε κράτος μέλος και υπάγονται ή είχαν υπαχθεί στη νομοθεσία ενός ή περισσότερων κρατών μελών καθώς και στα μέλη της οικογένειάς τους και στους επιζώντες τους.»

8 Το κεφάλαιο 6 του τίτλου ΙΙΙ του κανονισμού 883/2004 περιέχει, στα άρθρα 61 έως 65 του εν λόγω κανονισμού, τις ειδικές διατάξεις του εν λόγω κανονισμού που έχουν εφαρμογή επί των παροχών ανεργίας.

9 Το άρθρο 61, παράγραφος 1, του εν λόγω κανονισμού προβλέπει τα εξής:

«Ο αρμόδιος φορέας κράτους μέλους, η νομοθεσία του οποίου εξαρτά τη γένεση, τη διατήρηση, την ανάκτηση ή τη διάρκεια του δικαιώματος παροχών από την πραγματοποίηση περιόδων ασφάλισης, μισθωτής δραστηριότητας ή μη μισθωτής δραστηριότητας, λαμβάνει υπόψη, εφόσον χρειάζεται, τις περιόδους ασφάλισης, μισθωτής δραστηριότητας ή μη μισθωτής δραστηριότητας που πραγματοποιήθηκαν δυνάμει της νομοθεσίας κάθε άλλου κράτους μέλους, ως εάν είχαν πραγματοποιηθεί δυνάμει της νομοθεσίας που αυτός εφαρμόζει.

[…]»

10 Το άρθρο 62, παράγραφοι 1 και 2, του ίδιου κανονισμού έχει ως εξής:

«1. Ο αρμόδιος φορέας κράτους μέλους, η νομοθεσία του οποίου προβλέπει ότι ο υπολογισμός των παροχών βασίζεται επί του ποσού του προηγούμενου μισθού ή επαγγελματικού εισοδήματος, λαμβάνει υπόψη του αποκλειστικά τον μισθό ή το επαγγελματικό εισόδημα που εισέπραξε ο ενδιαφερόμενος για την τελευταία μισθωτή ή μη μισθωτή δραστηριότητα που άσκησε δυνάμει της εν λόγω νομοθεσίας.

2. Η παράγραφος 1 εφαρμόζεται επίσης εφόσον η νομοθεσία που εφαρμόζεται από τον αρμόδιο φορέα προβλέπει συγκεκριμένη περίοδο αναφοράς για τον καθορισμό του μισθού που χρησιμεύει ως βάση για τον υπολογισμό των παροχών και εφόσον ο ενδιαφερόμενος υπαγόταν, κατά τη διάρκεια ολόκληρης ή μέρους αυτής της περιόδου, στη νομοθεσία άλλου κράτους μέλους.»

Το γερμανικό δίκαιο

11 Υπό τον τίτλο «Γενική αρχή», το άρθρο 149 του Drittes Buch Sozialgesetzbuch (κώδικα κοινωνικής ασφαλίσεως, τρίτο βιβλίο), όπως είχε στις 20 Δεκεμβρίου 2011 (BGBl. 2011 I, σ. 2854, στο εξής: SGB III), ορίζει τα εξής:

«Το επίδομα ανεργίας ανέρχεται

[…]

2. για τους λοιπούς ανέργους, σε 60 τοις εκατό (γενικός συντελεστής παροχής)

του κατ' αποκοπήν καθαρού μισθού (μισθός παροχής) ο οποίος προκύπτει από τον μικτό μισθό που έχει εισπράξει η άνεργη ή ο άνεργος κατά την περίοδο αναφοράς (μισθός αναφοράς).»

12 Το άρθρο 150 του SGB III, το οποίο φέρει τον τίτλο «Περίοδος αναφοράς και πλαίσιο αναφοράς», έχει ως εξής:

«(1) Η περίοδος αναφοράς καλύπτει τις περιόδους εκκαθαρίσεως μισθού για απασχόληση, που υπόκειται σε υποχρεωτικές εισφορές κατά τη διάρκεια του πλαισίου αναφοράς, για τις οποίες περιόδους η εκκαθάριση έχει γίνει κατά την ημερομηνία της λύσεως της οικείας σχέσεως εργασίας. Το εν λόγω πλαίσιο αναφοράς καλύπτει ένα έτος· λήγει την τελευταία ημέρα της τελευταίας σχέσεως εργασίας που υπόκειται σε υποχρεωτικές εισφορές πριν από τη γένεση του σχετικού δικαιώματος.

[…]

(3) Το πλαίσιο αναφοράς διευρύνεται σε δύο έτη, όταν

1. η περίοδος αναφοράς καλύπτει λιγότερες από 150 ημέρες μισθωτής απασχολήσεως,

[…]».

13 Το άρθρο 151 του SGB III, το οποίο φέρει τον τίτλο «Μισθός αναφοράς», προβλέπει στην παράγραφο 1 τα εξής:

«Ο μισθός αναφοράς είναι ο μέσος ημερήσιος μισθός, υποκείμενος σε υποχρεωτικές εισφορές, τον οποίο εισέπραττε η άνεργη ή ο άνεργος κατά την περίοδο αναφοράς. […]»

14 Κατά το άρθρο 152 του SGB III, το οποίο φέρει τον τίτλο «Πλασματικός υπολογισμός»:

«(1) Εάν δεν είναι δυνατόν να διαπιστωθεί περίοδος αναφοράς τουλάχιστον 150 ημερών μισθωτής απασχολήσεως εντός του διευρυμένου πλαισίου αναφοράς των δύο ετών, ως μισθός αναφοράς χρησιμοποιείται πλασματικός μισθός. […]

(2) Για τον καθορισμό του πλασματικού μισθού επιβάλλεται η κατάταξη της άνεργης ή του άνεργου σε επαγγελματική κατηγορία αντίστοιχη των επαγγελματικών προσόντων που απαιτούνται για την απασχόληση την οποία πρέπει να μεριμνήσει ο Agentur für Arbeit [Οργανισμός Απασχολήσεως, Γερμανία] να εξασφαλίσει πρωτίστως στην άνεργη ή στον άνεργο. […]»

Η διαφορά της κύριας δίκης και τα προδικαστικά ερωτήματα

15 Ο πρωτοδίκως προσφεύγων της κύριας δίκης είναι γερμανικής ιθαγενείας και κατοικεί στη Γερμανία. Μεταξύ της 1ης Ιουλίου 1990 και της 31ης Οκτωβρίου 2014, εργάστηκε ως μεθοριακός εργαζόμενος σε επιχείρηση εγκατεστημένη στην Ελβετία. Από την 1η Νοεμβρίου 2014, άσκησε μισθωτή δραστηριότητα στη Γερμανία, δραστηριότητα στην οποία ο εργοδότης του έθεσε τέρμα με ισχύ από τις 24 Νοεμβρίου 2014. Ο μισθός που έπρεπε να καταβληθεί στον πρωτοδίκως προσφεύγοντα της κύριας δίκης για τον Νοέμβριο 2014 εκκαθαρίσθηκε και καταβλήθηκε στις 11 Δεκεμβρίου 2014.

16 Με απόφαση της 2ας Ιανουαρίου 2015, ο Οργανισμός χορήγησε στον πρωτοδίκως προσφεύγοντα της κύριας δίκης, από τις 25 Νοεμβρίου 2014 και για περίοδο δύο ετών, επίδομα ανεργίας ανερχόμενο σε 29,48 ευρώ ημερησίως, υπολογιζόμενο με βάση πλασματικό ημερήσιο μισθό αναφοράς ύψους 73,73 ευρώ. Δεδομένου ότι ο μισθός που εισέπραττε ο πρωτοδίκως προσφεύγων της κύριας δίκης για την ασκηθείσα στην Ελβετία μισθωτή δραστηριότητά του δεν ελήφθη υπόψη ως βάση υπολογισμού του εν λόγω επιδόματος ανεργίας, αυτός υπέβαλε διοικητική ένσταση ενώπιον του Οργανισμού, η οποία απορρίφθηκε με απόφαση της 16ης Ιανουαρίου 2015.

17 Προκειμένου να καταλήξει στο συμπέρασμα ότι ο πρωτοδίκως προσφεύγων της κύριας δίκης είχε αποκτήσει το δικαίωμα προς λήψη επιδόματος ανεργίας, ο Οργανισμός έλαβε υπόψη τις περιόδους απασχολήσεως που είχαν πραγματοποιηθεί δυνάμει της ελβετικής νομοθεσίας, σύμφωνα με το άρθρο 61, παράγραφος 1, του κανονισμού 883/2004, σε συνδυασμό με τη Συμφωνία ΕΚ-Ελβετίας. Όσον αφορά τον υπολογισμό του ποσού του εν λόγω επιδόματος ανεργίας, ο Οργανισμός, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 152, παράγραφος 1, του SGB III, χρησιμοποίησε ως μισθό αναφοράς έναν πλασματικό μισθό, εκτιμώντας ότι ο πρωτοδίκως προσφεύγων της κύριας δίκης δεν μπορούσε να επικαλεσθεί «περίοδο αναφοράς» κατά την έννοια του εφαρμοστέου εθνικού δικαίου, ήτοι περίοδο απασχολήσεως υποκείμενη σε υποχρεωτικές εισφορές βάσει του άρθρου 150, παράγραφος 1, του SGB III, καλύπτουσα τουλάχιστον 150 ημέρες μισθωτής απασχολήσεως στη Γερμανία. Επιπλέον, ο Οργανισμός εκτίμησε ότι ο μισθός που είχε εισπραχθεί τον Δεκέμβριο 2014, για τη μισθωτή δραστηριότητα που είχε ασκηθεί στη Γερμανία τον Νοέμβριο 2014, δεν ήταν δυνατόν να ληφθεί υπόψη, για τον λόγο ότι η ως άνω διάταξη αφορούσε μόνον τους μισθούς που έχουν ήδη εκκαθαρισθεί κατά τη λύση της σχέσεως εργασίας.

18 Το Sozialgericht Konstanz (δικαστήριο της Κωνσταντίας αρμόδιο για διαφορές κοινωνικής ασφαλίσεως, Γερμανία), με απόφαση της 19ης Ιανουαρίου 2016, δέχθηκε εν μέρει την προσφυγή που είχε ασκήσει ο πρωτοδίκως προσφεύγων της κύριας δίκης κατά των εν λόγω αποφάσεων του Οργανισμού και διέταξε τον Οργανισμό να υπολογίσει το ποσό του επιδόματος ανεργίας λαμβάνοντας ως βάση μισθό αναφοράς ύψους 93,03 ευρώ.

19 Το Landessozialgericht Baden-Württemberg (ανώτερο δικαστήριο του ομόσπονδου κράτους της Βάδης-Βυρτεμβέργης αρμόδιο για διαφορές κοινωνικής ασφαλίσεως, Γερμανία) απέρριψε τις εφέσεις που είχαν ασκήσει ο πρωτοδίκως προσφεύγων της κύριας δίκης και ο Οργανισμός κατά της ως άνω αποφάσεως. Κατά το εν λόγω δικαστήριο, ο υπολογισμός του ποσού του επιδόματος ανεργίας πρέπει να στηρίζεται, βάσει του άρθρου 62 του κανονισμού 883/2004, μόνον επί του ποσού του μισθού που εισέπραξε ο πρωτοδίκως προσφεύγων της κύριας δίκης για την τελευταία απασχόληση που άσκησε στη Γερμανία, και όχι επί πλασματικού μισθού όπως αυτός που υπολογίστηκε κατ' εφαρμογήν των διατάξεων του εθνικού δικαίου, δεδομένου ότι ο εν λόγω κανονισμός υπερισχύει των τελευταίων αυτών διατάξεων.

20 Επιληφθέν αναιρέσεως ασκηθείσας από τον Οργανισμό κατά της αποφάσεως του τελευταίου αυτού δικαστηρίου, το Bundessozialgericht (Ομοσπονδιακό Δικαστήριο διαφορών κοινωνικής ασφαλίσεως, Γερμανία) εκτιμά ότι η στενή ερμηνεία του γράμματος του άρθρου 62, παράγραφος 1, του κανονισμού 883/2004 συμπίπτει με εκείνη που έγινε δεκτή στην προκειμένη υπόθεση από τα κατώτερα εθνικά δικαστήρια. Ωστόσο, το αιτούν δικαστήριο επισημαίνει ότι τόσο το άρθρο 48 ΣΛΕΕ όσο και ο ως άνω κανονισμός προβλέπουν μόνο συντονισμό, και όχι εναρμόνιση, των δικαίων των κρατών μελών στον

τομέα της κοινωνικής ασφαλίσεως, δεδομένου ότι τα κράτη μέλη διατηρούν την αρμοδιότητα καθορισμού των προϋποθέσεων από τις οποίες το εθνικό δίκαιο εξαρτά τη χορήγηση των παροχών κοινωνικής ασφαλίσεως. Ως εκ τούτου, το εν λόγω δικαστήριο διερωτάται αν η μνεία, στο άρθρο 62 του εν λόγω κανονισμού, του μισθού που εισπράχθηκε για την τελευταία δραστηριότητα συνιστά απλώς ένα κατ' αρχήν συνδετικό στοιχείο για τον συντονισμό του δικαίου κοινωνικής ασφαλίσεως που δεν επηρεάζει τους κανόνες υπολογισμού των κοινωνικών παροχών τους οποίους εφαρμόζουν τα κράτη μέλη.

21 Υπό τις συνθήκες αυτές, το Bundessozialgericht (Ομοσπονδιακό Δικαστήριο διαφορών κοινωνικής ασφαλίσεως) αποφάσισε να αναστείλει την ενώπιόν του διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο τα ακόλουθα προδικαστικά ερωτήματα:

«1) Έχει το άρθρο 62, παράγραφος 1, του κανονισμού 883/2004, σε συνδυασμό με το άρθρο 62, παράγραφος 2, του κανονισμού αυτού, την έννοια ότι, σε περίπτωση ανεργίας εργαζομένου, ο αρμόδιος φορέας του κράτους μέλους κατοικίας οφείλει να υπολογίζει τις σχετικές παροχές με βάση τον "μισθό" που "εισέπραττε" ο ενδιαφερόμενος για την τελευταία του απασχόληση στην περιοχή του εν λόγω φορέα, ακόμη και αν κατά την εθνική νομοθεσία που εφαρμόζεται από τον αρμόδιο φορέα σχετικά με τη στήριξη των ανέργων ο μισθός αυτός δεν μπορεί να ληφθεί υπόψη, διότι η περίοδος καταβολής του δεν είχε τη δέουσα διάρκεια, και αντί αυτού προβλέπεται πλασματικός υπολογισμός των παροχών;

2) Έχει το άρθρο 62, παράγραφος 1, του κανονισμού 883/2004, σε συνδυασμό με το άρθρο 62, παράγραφος 2, του κανονισμού αυτού, την έννοια ότι, σε περίπτωση ανεργίας εργαζομένου, ο αρμόδιος φορέας του κράτους μέλους κατοικίας οφείλει να υπολογίζει τις σχετικές παροχές με βάση τον "μισθό" που "εισέπραττε" ο ενδιαφερόμενος για την τελευταία του απασχόληση στην περιοχή του εν λόγω φορέα, ακόμη και αν κατά την εθνική νομοθεσία που εφαρμόζεται από τον αρμόδιο φορέα ο μισθός αυτός δεν μπορεί να συμπεριληφθεί στην περίοδο αναφοράς ως βάση υπολογισμού των παροχών, διότι δεν εκκαθαρίσθηκε εγκαίρως, και αντί αυτού προβλέπεται πλασματικός υπολογισμός της παροχής;»

Επί των προδικαστικών ερωτημάτων

Προκαταρκτικές παρατηρήσεις

22 Υπενθυμίζεται ότι ο κανονισμός 883/2004 εφαρμόζεται, σύμφωνα με το άρθρο 2, παράγραφος 1, στους υπηκόους κράτους μέλους που υπάγονται ή είχαν υπαχθεί στη νομοθεσία ενός ή περισσότερων κρατών μελών.

23 Η δε Συμφωνία ΕΚ-Ελβετίας ορίζει, στο άρθρο 8, ότι τα συμβαλλόμενα μέρη ρυθμίζουν, σύμφωνα με το παράρτημα ΙΙ αυτής της Συμφωνίας, τον συντονισμό των συστημάτων κοινωνικής ασφάλισης με στόχο να εξασφαλίσουν, μεταξύ άλλων, τον καθορισμό της εφαρμοστέας νομοθεσίας και την καταβολή των παροχών στα πρόσωπα που διαμένουν στην επικράτεια των συμβαλλομένων μερών. Το δε τμήμα Α, σημείο 1, του εν λόγω παραρτήματος ΙΙ προβλέπει την εφαρμογή του κανονισμού 883/2004 μεταξύ των συμβαλλομένων μερών. Επομένως, και δεδομένου ότι, κατά το άρθρο 1, παράγραφος 2, του εν λόγω παραρτήματος ΙΙ, «[ο] όρος "κράτος(-η) μέλος(-η)" που περιλαμβάνεται στις νομικές πράξεις που αναφέρονται στο τμήμα Α του [εν λόγω] παραρτήματος θεωρείται ότι, πέραν των κρατών που καλύπτονται από τις σχετικές νομικές πράξεις της Ευρωπαϊκής Ένωσης, περιλαμβάνει και την Ελβετία», οι διατάξεις του κανονισμού αυτού καλύπτουν και την Ελβετική Συνομοσπονδία (απόφαση της 14ης Μαρτίου 2019, Dreyer, C-372/18, EU:C:2019:206, σκέψη 29 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

24 Εν προκειμένω, από τη δικογραφία που υποβλήθηκε στο Δικαστήριο προκύπτει ότι ο πρωτοδίκως προσφεύγων της κύριας δίκης είναι Γερμανός υπήκοος ο οποίος, πριν από την άσκηση επαγγελματικής δραστηριότητας στη Γερμανία κατά τη λήξη της οποίας εισέπραξε επίδομα ανεργίας βάσει της νομοθεσίας του εν λόγω κράτους μέλους, υπαγόταν στη νομοθεσία της Ελβετικής Συνομοσπονδίας.

25 Υπό τις συνθήκες αυτές, η κατάσταση του πρωτοδίκως προσφεύγοντος της κύριας δίκης εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του κανονισμού 883/2004.

Επί του πρώτου ερωτήματος

26 Με το πρώτο προδικαστικό ερώτημα, το αιτούν δικαστήριο ζητεί, κατ' ουσίαν, να διευκρινισθεί αν το άρθρο 62, παράγραφοι 1 και 2, του κανονισμού 883/2004 έχει την έννοια ότι αντιτίθεται σε νομοθεσία κράτους μέλους η οποία, ενώ προβλέπει ότι ο υπολογισμός των παροχών ανεργίας βασίζεται επί του ποσού του προηγούμενου μισθού, δεν επιτρέπει, όταν το διάστημα για το οποίο εισπράχθηκε ο μισθός που καταβλήθηκε στον ενδιαφερόμενο για την τελευταία μισθωτή δραστηριότητα την οποία άσκησε δυνάμει της εν λόγω νομοθεσίας είναι τέτοιο, ώστε να μην συμπληρώνεται η περίοδος αναφοράς που προβλέπει η εν λόγω νομοθεσία για τον καθορισμό του μισθού που χρησιμεύει ως βάση υπολογισμού των παροχών ανεργίας, να λαμβάνεται υπόψη ο μισθός που εισέπραξε ο ενδιαφερόμενος για τη δραστηριότητα αυτή.

27 Από το άρθρο 62, παράγραφος 1, του κανονισμού 883/2004 προκύπτει αναμφιβόλως ότι, όταν η νομοθεσία κράτους μέλους προβλέπει ότι ο υπολογισμός των παροχών ανεργίας βασίζεται επί του ποσού του προηγούμενου μισθού, πρέπει να λαμβάνεται υπόψη αποκλειστικά ο μισθός που εισέπραξε ο ενδιαφερόμενος για την τελευταία μισθωτή δραστηριότητα που άσκησε δυνάμει της εν λόγω νομοθεσίας.

28 Διαπιστώνεται ότι δεν προβλέπεται καμία παρέκκλιση από την απαίτηση την οποία θεσπίζει η ως άνω διάταξη. Συναφώς, η εξαίρεση που διαλαμβανόταν στην αντίστοιχη διάταξη του κανονισμού (ΕΟΚ) 1408/71 του Συμβουλίου, της 14ης Ιουνίου 1971, περί εφαρμογής των συστημάτων κοινωνικής ασφαλίσεως στους μισθωτούς, στους μη μισθωτούς και στα μέλη των οικογενειών τους που διακινούνται εντός της Κοινότητας, όπως τροποποιήθηκε και ενημερώθηκε με τον κανονισμό (ΕΚ) 118/97 του Συμβουλίου, της 2ας Δεκεμβρίου 1996 (ΕΕ 1997, L 28, σ. 1), ήτοι στο άρθρο 68, παράγραφος 1, του εν λόγω κανονισμού, που προέβλεπε άλλη βάση υπολογισμού των παροχών ανεργίας σε περίπτωση κατά την οποία ο ενδιαφερόμενος δεν είχε ασκήσει την τελευταία απασχόλησή του επί τέσσερις τουλάχιστον εβδομάδες στο έδαφος του κράτους μέλους του οποίου η νομοθεσία ήταν εφαρμοστέα όσον αφορά τις παροχές αυτές, δεν περιλήφθηκε στο άρθρο 62, παράγραφος 1, του κανονισμού 883/2004.

29 Επιπλέον, σύμφωνα με το άρθρο 62, παράγραφος 2, του ως άνω κανονισμού, η απαίτηση να λαμβάνεται υπόψη αποκλειστικά ο μισθός που αφορά την τελευταία μισθωτή δραστηριότητα που ασκήθηκε δυνάμει της νομοθεσίας του εν λόγω κράτους μέλους εφαρμόζεται επίσης εφόσον η νομοθεσία αυτή προβλέπει συγκεκριμένη περίοδο αναφοράς για τον καθορισμό του μισθού που χρησιμεύει ως βάση για τον υπολογισμό των παροχών και εφόσον ο ενδιαφερόμενος υπαγόταν, κατά τη διάρκεια ολόκληρης ή μέρους αυτής της περιόδου, στη νομοθεσία άλλου κράτους μέλους.

30 Από την τελευταία αυτή διάταξη απορρέει ότι, καίτοι η νομοθεσία ενός κράτους μέλους μπορεί να ορίσει περίοδο αναφοράς για τον καθορισμό του μισθού που χρησιμεύει ως βάση για τον υπολογισμό των παροχών, εντούτοις, οι περίοδοι κατά τις οποίες ο ενδιαφερόμενος υπαγόταν στη νομοθεσία άλλου κράτους μέλους πρέπει να λαμβάνονται υπόψη στο πλαίσιο της εν λόγω περιόδου αναφοράς.

31 Επομένως, η εν λόγω διάταξη αντιτίθεται σε νομοθεσία κράτους μέλους κατ' εφαρμογήν της οποίας, προκειμένου να προσδιορισθεί αν έχει συμπληρωθεί η προβλεπόμενη από τη νομοθεσία αυτή περίοδος αναφοράς, λαμβάνονται υπόψη μόνον οι περίοδοι απασχολήσεως στο εν λόγω κράτος μέλος, εξαιρουμένων εκείνων που πραγματοποιήθηκαν δυνάμει της νομοθεσίας άλλου κράτους μέλους ή, όπως συμβαίνει στην υπόθεση της κύριας δίκης, της Ελβετικής Συνομοσπονδίας βάσει της Συμφωνίας ΕΚ-Ελβετίας.

32 Κατά συνέπεια, από το άρθρο 62, παράγραφοι 1 και 2, του κανονισμού 883/2004 προκύπτει ότι, αφενός, όταν η νομοθεσία κράτους μέλους προβλέπει ότι ο υπολογισμός των παροχών βασίζεται επί του ποσού του προηγούμενου μισθού, πρέπει να λαμβάνεται υπόψη αποκλειστικά ο μισθός που εισέπραξε ο ενδιαφερόμενος για την τελευταία μισθωτή δραστηριότητα που άσκησε δυνάμει της εν λόγω νομοθεσίας και, αφετέρου, εάν η εν λόγω νομοθεσία προβλέπει και καθορίζει περίοδο αναφοράς προς τον σκοπό του καθορισμού του μισθού που χρησιμεύει ως βάση για τον υπολογισμό, αυτή η περίοδος αναφοράς πρέπει να συμπεριλαμβάνει τις περιόδους απασχολήσεως που πραγματοποιήθηκαν τόσο δυνάμει της εν λόγω νομοθεσίας όσο και δυνάμει εκείνης άλλων κρατών μελών.

33 Η ερμηνεία αυτή είναι επίσης σύμφωνη με τους σκοπούς του κανονισμού 883/2004 ο οποίος, όπως απορρέει από τις αιτιολογικές σκέψεις του 4 και 45, έχει ως σκοπό τον συντονισμό των συστημάτων κοινωνικής ασφαλίσεως που ισχύουν στα κράτη μέλη προς διασφάλιση της αποτελεσματικής ασκήσεως της ελεύθερης κυκλοφορίας των προσώπων (απόφαση της 21ης Μαρτίου 2018, Klein Schiphorst, C-551/16, EU:C:2018:200, σκέψη 31). Προς τούτο, ο κανονισμός αυτός αποσκοπεί στην αποφυγή του ενδεχομένου να υφίσταται ο εργαζόμενος ο οποίος, ασκώντας το δικαίωμά του ελεύθερης κυκλοφορίας, απασχολήθηκε σε περισσότερα από ένα κράτη μέλη, δυσμενέστερη μεταχείριση, χωρίς να υπάρχει αντικειμενικός δικαιολογητικός λόγος, έναντι του εργαζομένου που έχει διανύσει όλο τον εργασιακό του βίο σε ένα μόνον κράτος μέλος (πρβλ. απόφαση της 19ης Σεπτεμβρίου 2019, van den Berg κ.λπ., C-95/18 και C-96/18, EU:C:2019:767, σκέψη 75 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

34 Στο πλαίσιο αυτό, το Δικαστήριο έχει κρίνει, όσον αφορά τη Συμφωνία ΕΚ-Ελβετίας, ότι η ελεύθερη κυκλοφορία των προσώπων την οποία διασφαλίζει η εν λόγω Συμφωνία θα παρακωλυόταν αν ένας υπήκοος συμβαλλόμενου μέρους ετίθετο σε μειονεκτική θέση στο κράτος καταγωγής του λόγω του γεγονότος και μόνον ότι έχει ασκήσει το δικαίωμα ελεύθερης κυκλοφορίας (απόφαση της 26ης Φεβρουαρίου 2019, Wächtler, C-581/17, EU:C:2019:138, σκέψη 53 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

35 Ειδικότερα, όσον αφορά τον υπολογισμό των παροχών ανεργίας τον οποίο προβλέπει το άρθρο 62, παράγραφος 1, του κανονισμού 883/2004, από τη νομολογία του Δικαστηρίου προκύπτει ότι η αντίστοιχη διάταξη του κανονισμού 1408/71 είχε ως σκοπό να διευκολυνθεί η κινητικότητα των εργαζομένων, διασφαλίζοντας στους ενδιαφερομένους παροχές που ελάμβαναν υπόψη, καθ' όλο το μέτρο του δυνατού, τους όρους εργασίας, και ιδίως αμοιβής, των οποίων απήλαυαν δυνάμει της νομοθεσίας του κράτους μέλους της τελευταίας απασχολήσεως (πρβλ. απόφαση της 28ης Φεβρουαρίου 1980, Fellinger, 67/79, EU:C:1980:59, σκέψη 7).

36 Εν προκειμένω, αφενός, το γεγονός ότι λαμβάνεται υπόψη αποκλειστικά ο τελευταίος μισθός που εισέπραξε ο ενδιαφερόμενος δυνάμει της νομοθεσίας αυτής προς τον σκοπό του υπολογισμού του ποσού του επιδόματος ανεργίας που δικαιούται δυνάμει της εν λόγω νομοθεσίας αποσκοπεί να διασφαλίσει την αποτελεσματική άσκηση του δικαιώματος ελεύθερης κυκλοφορίας των εργαζομένων, μεταξύ άλλων, όπως αναφέρει η αιτιολογική σκέψη 32 του κανονισμού 883/2004, διά της διευκολύνσεως της αναζητήσεως εργασίας στο εν λόγω κράτος μέλος.

37 Αφετέρου, η μη λήψη υπόψη του εν λόγω μισθού για τον λόγο ότι, κατά τη διάρκεια μέρους της περιόδου αναφοράς που προβλέπεται από το οικείο κράτος μέλος για τον υπολογισμό του ποσού του επιδόματος ανεργίας, ο ενδιαφερόμενος υπαγόταν στη νομοθεσία άλλων κρατών μελών έχει ως

συνέπεια ότι ένας εργαζόμενος ο οποίος άσκησε το δικαίωμά του ελεύθερης κυκλοφορίας υφίσταται δυσμενέστερη μεταχείριση έναντι του εργαζομένου που έχει διανύσει όλο τον εργασιακό του βίο μόνο στο εν λόγω κράτος μέλος.

38 Δεν είναι δυνατόν να γίνει δεκτό το επιχείρημα του Οργανισμού σύμφωνα με το οποίο, δεδομένου ότι ο κανονισμός 883/2004 αποσκοπεί σε συντονισμό, και όχι σε εναρμόνιση, των συστημάτων κοινωνικής ασφαλίσεως των κρατών μελών, η προβλεπόμενη στο άρθρο 62, παράγραφος 1, του κανονισμού αυτού απαίτηση να λαμβάνεται αποκλειστικώς υπόψη ο τελευταίος μισθός που εισπράχθηκε δυνάμει της εφαρμοστέας εθνικής νομοθεσίας αποτελεί απλώς κατ' αρχήν ισχύοντα κανόνα ο οποίος δεν καταργεί τις ειδικές διατάξεις της εθνικής νομοθεσίας, όπως η διάταξη του άρθρου 152 του SGB III η οποία προβλέπει την προσφυγή σε υπολογισμό του ποσού του επιδόματος ανεργίας βάσει πλασματικού μισθού.

39 Συναφώς, υπενθυμίζεται, βεβαίως, ότι ο εν λόγω κανονισμός δεν θεσπίζει κοινό σύστημα κοινωνικής ασφαλίσεως, αλλά διατηρεί ως έχουν τα διάφορα εθνικά συστήματα και έχει ως μοναδικό σκοπό να εξασφαλίσει τον μεταξύ τους συντονισμό προς διασφάλιση της αποτελεσματικής ασκήσεως της ελεύθερης κυκλοφορίας των προσώπων. Συνεπώς, κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, τα κράτη μέλη διατηρούν την αρμοδιότητα οργανώσεως των συστημάτων τους κοινωνικής ασφαλίσεως (απόφαση της 28ης Ιουνίου 2018, Crespo Rey, C-2/17, EU:C:2018:511, σκέψη 45 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

40 Ωστόσο, από το ίδιο το γράμμα του άρθρου 62, παράγραφοι 1 και 2, του κανονισμού 883/2004 απορρέει ότι, καίτοι ορισμένες πτυχές του υπολογισμού των παροχών ανεργίας, ιδίως δε η επιλογή του να προβλεφθεί ότι ο εν λόγω υπολογισμός βασίζεται επί του ποσού του προηγούμενου μισθού, εμπίπτουν όντως στην αρμοδιότητα των κρατών μελών, γεγονός παραμένει ότι, οσάκις ένα κράτος μέλος έχει πραγματοποιήσει μια τέτοια επιλογή στη νομοθεσία του, οι ως άνω διατάξεις διασφαλίζουν ότι θα ληφθεί υπόψη αποκλειστικά ο μισθός που εισέπραξε ο ενδιαφερόμενος για την τελευταία μισθωτή δραστηριότητα που ασκήθηκε δυνάμει της εν λόγω νομοθεσίας (βλ., κατ' αναλογίαν, απόφαση της 21ης Μαρτίου 2018, Klein Schiphorst, C-551/16, EU:C:2018:200, σκέψη 46).

41 Επιπλέον, κατά πάγια νομολογία, κατά την άσκηση της αρμοδιότητάς τους όσον αφορά την οργάνωση των συστημάτων τους κοινωνικής ασφαλίσεως, τα κράτη μέλη οφείλουν να τηρούν το δίκαιο της Ένωσης και, ιδίως, τις διατάξεις της Συνθήκης ΛΕΕ που αναγνωρίζουν την ελευθερία όλων των πολιτών της Ένωσης να κυκλοφορούν και να διαμένουν στο έδαφος των κρατών μελών (απόφαση της 7ης Δεκεμβρίου 2017, Zaniewicz-Dybeck, C-189/16, EU:C:2017:946, σκέψη 40 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

42 Ωστόσο, νομοθεσία κράτους μέλους, η οποία προβλέπει ότι το ποσό του επιδόματος ανεργίας πρέπει, σε καταστάσεις όπως αυτή της διαφοράς της κύριας δίκης, να υπολογίζεται βάσει πλασματικού μισθού είναι ικανή, για τους λόγους που εκτέθηκαν στη σκέψη 37 της παρούσας αποφάσεως, να παρακωλύει την ελεύθερη κυκλοφορία των προσώπων που υπάγονται στην ως άνω νομοθεσία.

43 Κατόπιν των ανωτέρω σκέψεων, στο πρώτο ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι το άρθρο 62, παράγραφοι 1 και 2, του κανονισμού 883/2004 έχει την έννοια ότι αντιτίθεται σε νομοθεσία κράτους μέλους η οποία, ενώ προβλέπει ότι ο υπολογισμός των παροχών ανεργίας βασίζεται επί του ποσού του προηγούμενου μισθού, δεν επιτρέπει, όταν το διάστημα για το οποίο εισπράχθηκε ο μισθός που καταβλήθηκε στον ενδιαφερόμενο για την τελευταία μισθωτή δραστηριότητα την οποία άσκησε δυνάμει της εν λόγω νομοθεσίας είναι τέτοιο, ώστε να μην συμπληρώνεται η περίοδος αναφοράς που προβλέπει η εν λόγω νομοθεσία για τον καθορισμό του μισθού που χρησιμεύει ως βάση υπολογισμού των παροχών ανεργίας, να λαμβάνεται υπόψη ο μισθός που εισέπραξε ο ενδιαφερόμενος για τη δραστηριότητα αυτή.

Επί του δευτέρου ερωτήματος

44 Με το δεύτερο προδικαστικό ερώτημα, το αιτούν δικαστήριο ζητεί, κατ' ουσίαν, να διευκρινισθεί αν το άρθρο 62, παράγραφοι 1 και 2, του κανονισμού 883/2004 έχει την έννοια ότι αντιτίθεται σε νομοθεσία κράτους μέλους η οποία, ενώ προβλέπει ότι ο υπολογισμός των παροχών ανεργίας βασίζεται επί του ποσού του προηγούμενου μισθού, δεν επιτρέπει, όταν ο μισθός που εισέπραξε ο ενδιαφερόμενος για την τελευταία μισθωτή δραστηριότητα την οποία άσκησε δυνάμει της εν λόγω νομοθεσίας εκκαθαρίστηκε και καταβλήθηκε το πρώτον μετά τη λύση της σχέσεως εργασίας του, να λαμβάνεται υπόψη ο μισθός που εισέπραξε ο ενδιαφερόμενος για τη δραστηριότητα αυτή.

45 Συναφώς, από την απόφαση περί παραπομπής προκύπτει ότι το άρθρο 150, παράγραφος 1, του SGB III προβλέπει ότι η περίοδος αναφοράς για τον καθορισμό του υπολογισμού των επιδομάτων ανεργίας «καλύπτει τις περιόδους εκκαθαρίσεως μισθού για απασχόληση […] για τις οποίες περιόδους η εκκαθάριση έχει γίνει κατά την ημερομηνία της λύσεως της οικείας σχέσεως εργασίας». Κατ' εφαρμογήν της διατάξεως αυτής, ο Οργανισμός δεν έλαβε υπόψη τον μισθό που αφορά την απασχόληση που άσκησε ο πρωτοδίκως προσφεύγων της κύριας δίκης στη Γερμανία τον Νοέμβριο 2014, δεδομένου ότι ο μισθός αυτός είχε εκκαθαριστεί και καταβληθεί στον τελευταίο το πρώτον τον επόμενο μήνα, ήτοι μετά τη λύση της σχέσεως εργασίας του.

46 Όπως όμως προκύπτει από την απάντηση που δόθηκε στο πρώτο ερώτημα, το άρθρο 62, παράγραφος 1, του κανονισμού 883/2004 αντιτίθεται σε νομοθεσία κράτους μέλους δυνάμει της οποίας, για τον υπολογισμό των παροχών ανεργίας, δεν λαμβάνεται υπόψη ο μισθός που εισέπραξε ο ενδιαφερόμενος για την τελευταία μισθωτή δραστηριότητα την οποία άσκησε δυνάμει της εν λόγω νομοθεσίας.

47 Βεβαίως, η απόδοση στη γερμανική γλώσσα του εν λόγω άρθρου 62, παράγραφος 1, προβλέπει, αντιθέτως προς τις λοιπές γλωσσικές αποδόσεις του άρθρου αυτού, ότι λαμβάνεται υπόψη αποκλειστικά και μόνον ο μισθός που εισέπραξε ο ενδιαφερόμενος «κατά τη διάρκεια» της τελευταίας μισθωτής δραστηριότητας που άσκησε δυνάμει της εν λόγω νομοθεσίας («[…] berücksichtigt ausschließlich das Entgelt […], das die betreffende Person während ihrer letzten Beschäftigung […] nach diesen Rechtsvorschriften erhalten hat»), όπως τονίζει ο Οργανισμός προς στήριξη του επιχειρήματός του ότι η μη λήψη υπόψη του μισθού που εκκαθαρίστηκε και καταβλήθηκε στον ενδιαφερόμενο μετά τη λήξη της τελευταίας δραστηριότητάς του είναι σύμφωνη με την ως άνω διάταξη.

48 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι, κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, η διατύπωση που χρησιμοποιείται σε μία από τις γλωσσικές αποδόσεις διατάξεως του δικαίου της Ένωσης δεν μπορεί να αποτελέσει τη μοναδική βάση για την ερμηνεία της διατάξεως αυτής ούτε μπορεί να της δίδεται προτεραιότητα σε σχέση με τις λοιπές γλωσσικές αποδόσεις. Πράγματι, οι διατάξεις του δικαίου της Ένωσης πρέπει να ερμηνεύονται και να εφαρμόζονται κατά τρόπο ομοιόμορφο, υπό το πρίσμα των αποδόσεών τους σε όλες τις γλώσσες της Ένωσης. Σε περίπτωση αποκλίσεως μεταξύ των διαφόρων γλωσσικών αποδόσεων ενός νομοθετήματος της Ένωσης, η επίμαχη διάταξη πρέπει να ερμηνεύεται βάσει του γενικότερου πλαισίου στο οποίο εντάσσεται η ρύθμιση της οποίας αποτελεί μέρος καθώς και του σκοπού τον οποίο η τελευταία επιδιώκει (απόφαση της 12ης Σεπτεμβρίου 2019, A κ.λπ., C-347/17, EU:C:2019:720, σκέψη 38 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

49 Λαμβανομένων υπόψη των σκοπών του κανονισμού 883/2004 και, ειδικότερα, του άρθρου 62, παράγραφος 1, του εν λόγω κανονισμού, όπως αυτοί υπομνήσθηκαν στις σκέψεις 33 και 35 της παρούσας αποφάσεως, δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι η διάταξη αυτή θέτει ως προϋπόθεση, προκειμένου να λαμβάνεται υπόψη ο μισθός που αφορά την τελευταία μισθωτή δραστηριότητα του ενδιαφερομένου, να έχει εκκαθαριστεί και εισπραχθεί ο μισθός αυτός από τον ενδιαφερόμενο το αργότερο την τελευταία ημέρα της ασκήσεως της εν λόγω δραστηριότητας.

50 Πράγματι, η ημερομηνία κατά την οποία ο μισθός καταβάλλεται στον ενδιαφερόμενο ουδόλως επηρεάζει την επιδίωξη του σκοπού που συνίσταται στο να διασφαλισθούν για τον ενδιαφερόμενο παροχές που λαμβάνουν υπόψη, καθ' όλο το μέτρο του δυνατού, τους όρους εργασίας, και ιδίως αμοιβής, των οποίων απήλαυε δυνάμει της νομοθεσίας του κράτους μέλους της τελευταίας απασχολήσεως. Αντιθέτως, η εξάρτηση του κατοχυρωμένου στο άρθρο 62, παράγραφος 1, του κανονισμού 883/2004 δικαιώματος από την ημερομηνία εκκαθαρίσεως και καταβολής του μισθού είναι ικανή να παρακωλύει την ελεύθερη κυκλοφορία των εργαζομένων στην Ένωση.

51 Κατά συνέπεια, στο δεύτερο ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι το άρθρο 62, παράγραφοι 1 και 2, του κανονισμού 883/2004 έχει την έννοια ότι αντιτίθεται σε νομοθεσία κράτους μέλους η οποία, ενώ προβλέπει ότι ο υπολογισμός των παροχών ανεργίας βασίζεται επί του ποσού του προηγούμενου μισθού, δεν επιτρέπει, όταν ο μισθός που εισέπραξε ο ενδιαφερόμενος για την τελευταία μισθωτή δραστηριότητα την οποία άσκησε δυνάμει της εν λόγω νομοθεσίας εκκαθαρίστηκε και καταβλήθηκε το πρώτον μετά τη λύση της σχέσεως εργασίας του, να λαμβάνεται υπόψη ο μισθός που εισέπραξε ο ενδιαφερόμενος για τη δραστηριότητα αυτή.

Επί των δικαστικών εξόδων

52 Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων. Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν όσοι υπέβαλαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, πλην των ως άνω διαδίκων, δεν αποδίδονται.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (όγδοο τμήμα) αποφαίνεται:

1) **Το άρθρο 62, παράγραφοι 1 και 2, του κανονισμού (ΕΚ) 883/2004 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 29ης Απριλίου 2004, για τον συντονισμό των συστημάτων κοινωνικής ασφάλειας, έχει την έννοια ότι αντιτίθεται σε νομοθεσία κράτους μέλους η οποία, ενώ προβλέπει ότι ο υπολογισμός των παροχών ανεργίας βασίζεται επί του ποσού του προηγούμενου μισθού, δεν επιτρέπει, όταν το διάστημα για το οποίο εισπράχθηκε ο μισθός που καταβλήθηκε στον ενδιαφερόμενο για την τελευταία μισθωτή δραστηριότητα την οποία άσκησε δυνάμει της εν λόγω νομοθεσίας είναι τέτοιο, ώστε να μην συμπληρώνεται η περίοδος αναφοράς που προβλέπει η εν λόγω νομοθεσία για τον καθορισμό του μισθού που χρησιμεύει ως βάση υπολογισμού των παροχών ανεργίας, να λαμβάνεται υπόψη ο μισθός που εισέπραξε ο ενδιαφερόμενος για τη δραστηριότητα αυτή.**

2) **Το άρθρο 62, παράγραφοι 1 και 2, του κανονισμού 883/2004 έχει την έννοια ότι αντιτίθεται σε νομοθεσία κράτους μέλους η οποία, ενώ προβλέπει ότι ο υπολογισμός των παροχών ανεργίας βασίζεται επί του ποσού του προηγούμενου μισθού, δεν επιτρέπει, όταν ο μισθός που εισέπραξε ο ενδιαφερόμενος για την τελευταία μισθωτή δραστηριότητα την οποία άσκησε δυνάμει της εν λόγω νομοθεσίας εκκαθαρίστηκε και καταβλήθηκε το πρώτον μετά τη λύση της σχέσεως εργασίας του, να λαμβάνεται υπόψη ο μισθός που εισέπραξε ο ενδιαφερόμενος για τη δραστηριότητα αυτή.**

(υπογραφές)